

βρακουδάκι τό, Κεφαλλ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακούδι* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν βρακὶ τῶν νηπίων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βρακάκι*.

βρακουδέλλι τό, ἀμάρτ. *βρακ'δέλλι* Λήμν.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακούδι* διὰ τῆς καταλ. -έλλι. *Βρακάκι*, ὁ ἰδ.

βρακούδι τό, Κεφαλλ. *βρακούδ'* Ἰμβρ. Μακεδ. (Πάγγ.) *βρακούν* Κύπρ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακὶ* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Βρακάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ

Ἐπῆεν κάτω 'ς τὸν γαλὸν | νὰ φέρῃ δάφνην τῶν νερὸν
νὰ πλύνῃ τὰ βρακούδικα σου | τῶν τὰ πονκαμισοῦδικα σου
Κύπρ.

βράκουλ-λας ὁ, Κάρπ.

Μεγεθ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *βρακούλλα* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας.

Μεγάλον βρακί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βράκα* (II).

βρακουλλάς ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *βρακούλλα* (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ας.

Βρακοφόρος. Συνών. *βρακᾶς* I.

βρακουλλάτος ἐπίθ. Ἀμοργ. (Λαγκάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *βρακούλλης* ἢ *βρακουλλὸς* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτος.

Βρακούλλης, ὁ ἰδ.

βρακούλλης ἐπίθ. Ἀμοργ. Εὔβ. (Ὁρ.) Κύνθ. Πελοπ. (Ὀλυμπ.) *βρακούλλ'ς* Εὔβ. (Στρόπον. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Θηλ. *βρακούλλα* Ἀμοργ. Ἄνδρ. Β.Εὔβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλης.

Ὁ ἔχων λευκὸν ἢ διάφορον τοῦ λοιποῦ τρίχωμα περὶ τὰ σκέλη. Συνών. *βρακᾶτος* 3, *βρακουλλάτος*, *βρακουλλὸς* 1.

βρακούλλι τό, ἀμάρτ. *βρακούλλι* Τσακων.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. *βρακὶ* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.

Βρακάκι, ὁ ἰδ.

βρακουλλὸς ἐπίθ. Εὔβ. (Ἀκρ. Ὁρ. Ψαχν.) *βρακ'λλὸς* Λήμν. Β.Εὔβ. Πελοπ. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουλλός.

1) *Βρακούλλης*, ὁ ἰδ., Εὔβ. (Ἀκρ. Ὁρ. Ψαχν.) Β.Εὔβ. Πελοπ. (Ξηροχώρ.): Ἐπφδ.

Βρακ'λλή γελάδα γέννησε, | *βρακ'λλὸ* μοσκάρι ἔκαμε
Ξηροχώρ. 2) Ὁ ἔχων μαύρας λωρίδας περὶ τοὺς πόδας, ἐπὶ προβάτου Λήμν.

βρακουλλούδι τό, ἀμάρτ. *βρακ'λλούδ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακούλλι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ περικνημὶς μετὰ τὴν βρακοζώνην.

βρακούσω ἐπίθ. Θηλ. (Νουμᾶς 202,10) Πληθ. *βρακούσες* (Νουμᾶς 201,8).

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. θηλ. ἐπίθ. *βρακοῦσα*, ὁ ἔκ τοῦ οὐσ. *βράκα* (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούσα.

Ἡ ἔχουσα μακρὰ πτερὰ περὶ τὰ σκέλη, ἐπὶ ὄρνιθος: *Βρακοῦσες κόττες κακαρίζονταν 'ς τὴν αὐλή* (Νουμᾶς 201,8)

βρακοφορεμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Καλάμ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* καὶ τοῦ *φορεμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *φορῶ*.

Ὁ φορῶν βράκαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βρακᾶτος* 1.

βρακοφούστανο τό, Λευκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βρακὶ* καὶ *φουστάνι*.

Παιδικὸν ἔνδυμα ἀποτελοῦν ἐν σύνολον μετὰ τὸ πανταλόνι, φούστα καὶ βρακὶ τῶν μικρῶν παίδων συνηγμένα.

βράκωμα τό, πολλαχ. *βράκουμα* βόρ. ἰδιώμ. *βράκωμαν* Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βρακώνω*.

1) Τὸ νὰ ἐνδύῃ τις τινὰ μετὰ βρακὶ πολλαχ. 2) Ἀποκτησὶς βρακίου Πόντ. 3) Παννὶ φορούμενον ἀντὶ βρακίου μεταξὺ τῶν σκελῶν καὶ προσδεδεμένον εἰς τὴν ζώνην Ἰμβρ. 4) *Βρακόπανο* 3, ὁ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βρακώνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σταυρ. κ. ἀ.) *βρακώνω* βόρ. ἰδιώμ. *βρακώνω* Σαμοθρ. *βρακών-νω* Ρόδ. Μετοχ. θηλ. *βρακωμένησα* Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βρακὶ* ἢ *βράκα* (I).

A) Μετβ. 1) Ἐνδύω τινὰ μετὰ βρακὶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Βρακώνω* τὸ μωρὸ γὰρ νὰ μὴ κρυώσῃ σύνθηθ. || Φρ. Ὁ δεῖνα βρακώθηκε (πτωχὸς ὢν ἀνέλαβεν οἰκονομικῶς) πολλαχ. *Περαπατεῖ τώρα βρακωμένος*, ποῦ 'ταν ὅλο ξεβράκωτος (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀθῆν. Τὸ θέλω ἀρχοντικὸ καὶ βρακωμένο (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος μεγάλας ἀξιώσεις) Πελοπ. (Δημητσάν) || Παροιμ. Ἀβράκωτος βρακώθηκε κ' ἐγελοχαχάρισε (ἐπὶ νεοπλούτου ἐπιδεικνύοντος τὴν χαρὰν του) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἡ γραῖα ἔμαθεν ἀβράκωτος καὶ βρακωμένησα ἐντρέπεται (ὅτι δυσκόλως λησμονεῖ κανεὶς τὰς παλαιὰς συνηθείας) Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. 2) Ἐπιθέτω θεραπευτικὸν ἐπίδεσμον ἐκ κρομμύου παστωμένου μετὰ κύμινον εἰς γυναῖκα ἐν ἐμμήνῳ ροῇ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πβ *βρακόπανο* 3. 3) Τοποθετῶ εἰς τὰ σκέλη βρέφους ποῦδραν ἢ ἄλλην ἀλοιφήν, τὴν ὁποίαν συγκρατῶ δι' ἐπιδέσμου Ἀθῆν. Πειρ. κ. ἀ.: Δὲν τὸ βράκωσε καλὰ κ' ἔφυγε ὅλη ἡ ἀλοιφή Ἀθῆν. Πειρ. 4) Καλύπτω τὸ γεννητικὸν ὄργανον κριοῦ μετὰ παννὶ διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ ὀχεύῃ τὰ πρόβατα Κρήτ.: *Βρακώνω τὸν κριό*. 5) Μεταφ. παρέχω εἰς ἐνδεῆ πόρον ζωῆς σύνθηθ. καὶ Πόντ.: *Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὴν ἐβράκωσε* σύνθηθ.

B) Ἀμτβ. 1) Καλύπτομαι, σκεπάζομαι, ὥστε νὰ μὴ φαίνωμαι γυμνὸς Κρήτ. (Μύρθ.): *Ἐβράκωσε τ' αἰῶ* (ἔχει ὑφανθῇ τόσον ὕφασμα, ὥστε νὰ καλυφθῇ τὸ ἀντίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται). 2) Μέσ. ἐπὶ ζῴου, ἐμπλέκομαι εἰς ἀκάνθας Πελοπ. (Μεσσ.)

βρακωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. *βρακωσιὰ* Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. *βρακώνω*.

Τὸ σύνολον τῆς ἐνδυμασίας.

βρακωτός ἐπίθ. πολλαχ. *βρακωτός* πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βρακώνω*.

1) Ὁ βρακοφόρος πολλαχ.: *Βρακωτοὶ κάνουν μπάνιο* Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βρακᾶτος* 1, ἀντίθ. *ἀβράκωτος* 1, *ξεβράκωτος*. 2) Ἐπὶ πτηνοῦ, τὸ φέ-